

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΟ

Ήταν ένα γεγονὸς ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο ὅτι τρεῖς καλοὶ μουσικοί ὅπως ὁ Φαραντάτος, ὁ Βολωνίνης καὶ ἡ Δεσποινὶς Κουρούκλη ἀπεφάσισαν νὰ σχηματίσουν ἕνα σύνολο μουσικῆς δωματίου καὶ ἄρχισαν νὰ μᾶς δίδουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ τὴν κλασικὴν καὶ τὴν σύγχρονον παραγωγὴν μουσικῆς τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Λυπήθηκα πολὺ ποὺ τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι παρακολούθησα πυρέσσων καὶ δὲν κατώρθωσα ἔπειτα ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσα, νὰ τοὺς συγχαρῶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν ἐκείνην.

Βρίσκω ἐντελῶς περιττὸ νὰ μιλήσω ἐδῶ γιὰ τὰ πολλὰ χαρίσματα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς χωριστά. Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱκανότης τους, ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ σοβαρότης τους ὡς μουσικῶν. Ὁ καθένας τους εἶνε ἄριστος στὸ ὄργανό του καὶ μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνα ἐπίπεδο ἀξιοπρεπὲς στὴ μουσικὴ ποὺ ἀναλαβαίνει νὰ παρουσιάσῃ ὥστε ἐδῶ θὰ στρέψω ὅλη μου τὴν προσοχὴ στὸ σύνολο γιατί νομίζω, πὼς ἔτσι πρέπει νὰ τοὺς ἐξετάσῃ κανείς. Καὶ μοῦ εἶνε εὐχάριστο νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι συνεννοήθηκαν ἤδη μεταξύ τους καὶ ὅτι ἡ πειθαρχία τους καὶ ἡ ἐπίμονη καὶ φροντισμένη ἐργασία κατὰ μέγα μέρος σχημάτισαν ἕνα σύνολο ποὺ πραγματικῶς εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποδώσῃ μουσικὴν τοῦ δωματίου.

Στὸν Μπετόβεν (τρίο No 2) ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, οὔτε ἀπὸ τὰ συντομώτερα ἀλλὰ οὔτε ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα σὲ ἰδέες ἔργα του, μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ρέον παίξιμο καὶ τὴν πειθαρχία τους στὴν ἀπόδοσι.

Ἐνῷ ὁ Τσέρεπνιν, ὁ νεώτερος μὲ τὸ ὡραῖο του τρίο, γεμᾶτο ρυθμικὲς ἐναλλαγές, γεμᾶτο ἐπεισόδια καὶ ἀντιθέσεις ἐξαιρετικὰ φροντισμένα γραμμένο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔδειχνε ὅλο τὸ ταλέντο τοῦ συνθέτου, μποροῦσε νὰ κινήσῃ καὶ ζωηρότατα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τοὺς ἐκτελεστάς.

Τὰ τρία σύντομα μέρη του ἔργου εἶνε ὑπὸ ἔποψιν θεμάτων συνδεδεμένα μεταξύ τους ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν. Οἱ πλαστικοὶ ρυθμοὶ εἰς ο ὐ ν ι-σ ό ν ο τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου μέρους ἀποπνέουν ἕνα ἀληθινὸν ἀέρα ἀπὸ τὴ ρωσσικὴ στέππα. Καὶ ἡ αἰσθηματικὲς γλύκες τοῦ δευτέρου μέρους θὰ εἶχαν εὐχαριστότερη ἐντύπωσι ἂν ἐπαίζοντο κάπως γρηγορώτερα. Γιατί νομίζω πὼς ο χαρακτὴρ αὐτοῦ τοῦ μέρους εἶνε λιγώτερο σοβαρὸς καὶ περισσότερο εἰρωνικός. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὁ τόνος του piu mosso. Εἶνε γεμᾶτο χιοῦμορ ἀληθινὸς τόνος μπουρλέση. Καὶ οἱ ἀστεῖοι ρυθμοί του, ἡ χαριτολογίες του εἶνε παρμένες ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Allegretto.

Καὶ ἡ πολλαπλὲς μεταμορφώσεις τοῦ ρυθμικοῦ θέματος οὐνισόνο τοῦ τρίτου μέρους εἶνε ἕνα ἐπὶ πλέον δεῖγμα ἀνθρώπου μὲ πλούσια φαντασία, μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ μὲ ἀληθινὲς γνώσεις τῆς τέχνης του.

Γενικά: ἕνα ἔργο δροσερό, πνευματῶδες, ποὺ ἀκούει κανεὶς εὐχαρίστως καὶ ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν ὑπόσχεται νὰ δώσῃ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι πραγματικὰ δίνει καὶ μάλιστα χωρὶς φειδώ.

Ἡ διαρκεῖς μεταβολὲς τοῦ ρυθμοῦ καθιστοῦν τὴν ἀπόδοσι δύσκολη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἀκρίβεια μὲ τὴν ὁποίαν τὸ τρίο ἐξετέλεσε τὸ ἔργον καὶ μάλιστα μὲ τόσην ἐπιτυχίαν ἀξίζει νὰ τονισθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως.

Δυστυχῶς ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ μὴ παρακολουθήσω ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα. Ἄλλες ὑποχρεώσεις μὲ καλοῦσαν ἀλλοῦ. Ἔτσι ἦταν ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσω τὸ θαυμάσιο τρίο τοῦ Schubert, ποὺ ἦταν τὸ τελευταῖο τοῦ προγράμματος καὶ ποὺ ὅπως ἄκουσα ἐξετελέσθη ἀξιέπαινα.

ALEX THURNEYSSEN